

Heranova violoncellová soutěž

30. 4. – 3. 5. 2025 Ústí nad Orlicí

Heranka slaví 30 let *Heranka Celebrates 30 Years*

Květen v Ústí nad Orlicí patří hudbě, mladým talentům a setkávání. Každý rok přináší nové tváře, nové příběhy i novou inspiraci a letos navíc také důvod k oslavě. Pod pestrobarevným deštěm konfet začal jubilejní 30. ročník Heranovy violoncellové soutěže.

„V lidském životě je 30 krásný věk mladého dospělého člověka, rozumného, plného síly, jasných hodnot a také se sny, kterých chce dosáhnout. I taková je naše soutěž – je krásná, v dobré kondici a dále se rozvíjí,“ říká ředitelka soutěže Lenka Lipenská.

O dobré kondici nás může přesvědčit i počet přihlášených dětí. Organizační tým přidal jeden soutěžní den, aby všech 48 mladých violoncellistů mohlo odehrát připravené skladby. Svým výjimečným hráčským projevem letos nejvíc okouznil porotu Tobiaš Balkovský, který si odnáší titul laureáta 2025. Gratulujeme nejen jemu, ale všem oceněným za jejich neuvěřitelné výkony.

„Heranka má kouzlo opakovatelnosti. Opravdu jí přeji, aby vydržela. Kéž by zůstaly podmínky ze strany zřizovatelů a soutěž mohla v tomto duchu pokračovat.“ popřál k výročí předseda poroty Prof. Miroslav Petráš.

May in Ústí nad Orlicí belongs to music, young talents, and meaningful encounters. Every year brings new faces, new stories, and fresh inspiration. This year there is also a special reason to celebrate. Under a colourful shower of confetti, the 30th anniversary edition of the Heran Cello Competition has begun.

„In a person's life, the age of 30 is a beautiful stage of young adulthood, full of strength, clear values, wisdom, and rich with dreams to achieve. Our competition is just the same, it is strong, full of life, and continues to grow,“ says Lenka Lipenská, the director of the competition.

The vitality of the competition is also reflected in the number of young participants. This year, the organising team added an extra competition day to ensure that all 48 young cellists had the opportunity to perform their pieces. With his exceptional musical expression, it was Tobiaš Balkovský who impressed the jury the most and earned the title of 2025 laureate.

„Heranka has a charm of repeatability. I truly hope that it continues to endure. May the conditions provided by the organisers remain as they are, so that the competition can carry on in this spirit.“ Prof. Miroslav Petráš, the most senior jury member, offered his congratulations on the anniversary.

Laureátský titul si odnáší Tobiaš Balkovský

„Vůbec jsem to nečekal. Ve druhém kole jsem se strašně bál, že se první kolo povedlo a to druhé se nepovede, ale teď se cítím skvěle.“ Těmito slovy popisuje čerstvý laureát své pocity po skončení soutěže.

Na Heranku jezdí od osmi let a účastnil se už i první kategorie. Letos navíc udělal další krok ve své hudební cestě, byl přijat ke studiu na Pražskou konzervatoř. Do budoucna má jasno: „Chtěl bych se jednou dostat do České filharmonie, i když vím, že to ještě pár let potrvá.“

Na soutěži si zahrál skladbu, která mu sedí: „Polonaise de Concert je skvělá. Má správný drive, strašně se mi líbí.“ Každodenní příprava není jednoduchá, trénuje zhruba čtyři hodiny denně. Přesto si dokáže najít čas i na florbal, nebo setkání s kamarády. K soutěži a samotnému Ústí má osobní vztah: „Já to tady úplně miluju. Vždy cítím nostalgii.“

Nejúspěšnější soutěžící

1. kategorie / 1. category

Gento Huang, Taiwan/Japonsko

Benedikt Záruba-Pfeffermann, ČR – ZUŠ Biskupská, Praha 1

2. kategorie / 2. category

Marie-Claire Kuenzi, Švýcarsko

3. kategorie / 3. category

Martin Bernášek, ČR – ZUŠ Jana Hanuše, Praha 6

4. kategorie / 4. category

Tobiáš Balkovský, ČR – ZUŠ Řevnice

Výsledky soutěže

1. kategorie

2. cena

Thilo Hubertus Herrmann, Německo

Šimon Tyc, ČR – ZUŠ Vítězslavy Kaprálové, Brno

Noa Černá, ČR – ZUŠ Jana Hanuše, Praha 6

3. cena

Liam Sharif, Rakousko

Emilio Aguirre Gutierrez, Kolumbie

Jakub Mrázek, ČR – ZUŠ Brno, Veverří

Matěj Prokop, ČR – ZUŠ Jana Hanuše, Praha 6

Čestné uznání 1. stupně

Tushig Chinzorig, Mongolsko

Misheel Battuvshin, Mongolsko

Theo Sebastian Filimon, Rakousko

Batbayar Khuchtuguldur, Mongolsko

Čestné uznání 2. stupně

Nikita Aksonov, ČR – ZUŠ Liberec, Frýdlantská

Julie Strejcová, ČR – ZUŠ Jižní Město, Praha

Uulen Jambaldorj, Mongolsko

Enguun Temuulen, Mongolsko

2. kategorie

2. cena

Šimon Černý, Slovensko – ZUŠ Eugena Suchoňa, Bratislava

Heidi Kasper, Německo

Johana Koubková, ČR – ZUŠ Řevnice

3. cena

Roman Viktor Babycz, Rakousko

Anand Todrol, Mongolsko

Evgeny Ligan Gončarov, ČR – ZUŠ Sokolov

Anna Bumbálková, ČR – ZUŠ Jana Hanuše, Praha 6

Čestné uznání 1. stupně

Žofie Michalová, ČR – Gymnázium a Hudební škola hl. města Prahy

Viktorie Sýkorová, ČR – ZUŠ Jana Hanuše, Praha 6

3. kategorie

2. cena

Petar Đula Vrbanić, Chorvatsko

Dorota Košťálová, ČR – ZUŠ Turnov

3. cena

Lorenz Daniel Bruchholz, Německo

Angarag Nyamkhuu, Mongolsko

Čestné uznání 1. stupně

Jan Šiška, ČR – ZUŠ Sokolov

Charlotte Therese Erbe, Německo

4. kategorie

2. cena

Josepha Eleonore Kühn, Německo

3. cena

Franziska Lerner, Rakousko

Marija Sokolova, Litva

Sofija Ivahnova, Lotyšsko

Čestné uznání 1. stupně

Ema Korbelová, ČR – Pražská konzervatoř

Daniel Hošek, ČR – Konzervatoř Plzeň

Čestné uznání 2. stupně

Sofie Vohradníková, ČR – Gymnázium a Hudební škola hl. m. Prahy

Kateřina Vlnová, ČR – Gymnázium a Hudební škola hl. města Prahy

Benjamin Svirák, ČR – Konzervatoř Pardubice

Co si myslí porota?

Prof. Miroslav Petráš
(předseda poroty)

“Výborné výkony se rozmnožují. Před třiceti lety byly jeden, dva, dnes jich je třeba šest, takových těch špičkových hráčů. Ti ostatní jsou taky výborní, ale porota hledá vždycky opravdu talenty, kteří na sebe mohou upozornit výkonem třeba už v deseti letech.”

MgA. Věra Bartoníčková

“V první řadě jde vždycky o radost z hudby. Důležité je podpořit nejmladší hráče v tom, aby hráli dál. V první kategorii si první místo dělily dvě děti, došlo k bodové shodě. Jsem ráda, že jsme to mohli takhle rozdělit. Každý z nich měl nějaké svoje přednosti, něco jiného se třeba nepodařilo, ale hrály výborně. Jsou opravdu na začátku, za pár let může být všechno úplně jinak.”

MgA. Kamil Žvak

“Celkově bych soutěži i nadále přál krásnou energii, kterou má, kterou společně sdílíme a která nás obklopuje. Přeji jí, aby si zachovala možnost sdílení demokratických principů, které dnes ve světě tolik potřebujeme udržet. A možná právě my, kteří se věnujeme umění, bychom měli být jejich nositeli.”

Prof. Marek Jerie

“Úroveň je velice vysoká. Je vždy pro nás velká radost, že existuje tolik mladých violoncellistů, kteří to berou vážně a chtějí dělat hudbu. Myslím, že je dnes v rozhádaném světě velmi důležité, aby co nejvíce mladých lidí mělo radost z hudby, protože ta je silným dorozumivacím nástrojem.”

MgA. Robert Kružík

“Po 22 letech jsem se do Ústí nad Orlicí vrátil jako pachatel na místo činu, protože jsem tady soutěžil jako dítě, naposledy v roce 2003. Vzpomínám si, že jsem sem tehdy jezdil soutěžit opravdu rád. Atmosféra zůstala stejná, přátelská, inspirující.”

Heranka nově i pro učitele

Letošní ročník Heranovy violoncellové soutěže přinesl jednu novinku. Vůbec poprvé se konal seminář určený učitelům violoncella. Jeho cílem bylo nabídnout inspiraci i konkrétní tipy, které mohou pedagogové využít ve své každodenní výuce. Pro mnohé to byla vítaná příležitost nejen nahlédnout do výukové praxe zkušeného kolegy, ale také načerpat nové nápady do hodin. Seminář vedl prof. Marek Jerie, violoncellista s bohatými zkušenostmi ze světových pódíí, dlouholetý člen Guarneri Triu Prague a emeritní profesor Vysoké hudební školy v Lucernu. Dopoledne strávil prací s několika žáky různých úrovní (od mírně pokročilých až po ty zkušenější) a na jejich výuce názorně ukazoval svůj přístup. Ten zahrnoval jak práci s technickými detaily, tak důraz na hudební výraz a celkové porozumění skladbě.

Součástí programu byla také jeho přednáška věnovaná technice pravé ruky, která podle něj hraje zásadní roli při tvorbě tónu a výrazu. Účastníci, převážně učitelé ZUŠ z různých koutů republiky, odcházeli nadšení. Velmi ocenili profesoru schopnost vysvětlovat i složitější témata jasně a srozumitelně. Zároveň se ale shodli, že by podobné školení mohlo mít více času, jak na samotnou přednášku, tak na další praktické ukázky. Přesto si ze semináře odnesli nejen motivaci a nový pohled na výuku, ale i konkrétní cvičení, která mohou hned začít zkoušet se svými žáky. Vzhledem k velmi pozitivním ohlasům organizátoři Heranovy soutěže zvažují, že by podobné semináře rádi zařadili i do příštích ročníků.

Rozhovor Cello republic

Snažíme se publikum potěšit a nechat lidi odpočinout

Jedinečná čtveřice violoncellistů otevřela svým koncertem letošní ročník festivalu Kocianovo Ústí. Potkali se při studiích, na pódiih spolu vystupují už 13 let, nyní pod novou značkou Cello republic ve složení Petr Špaček, Matěj Štěpánek, Jan Zemen a Ivan Vokáč. Originální aranže známých hitů prokládané humorným vyprávěním je to, co na koncerty láká širokou veřejnost. Nyní vychází jejich nový videoklip a chystají také další CD. Na otázky odpovídal Jan Zemen.

Jak jste se dali dohromady?

Potkali jsme se jako studenti HAMU, shodou okolností jsme studovali u stejného pana profesora Miroslava Petráše a o prázdninách jsme společně chodili hrát na Karlův most. Daly se tam tenkrát vydělat pro studenty těžké peníze. To myslím doslova. Takové dvě desítky tisíc v desetikorunách už opravdu něco váží. (smích)
Taky jsme si díky tomu „sáhli“ na lidi zblízka. Ztratit jistotu koncertního domu, který za vámi stojí, je dobrá zkušenost. Když se jim nějaká skladba líbila, okamžitě byla odezva, a když se jim to nelíbilo, tak prostě odešli. Tam jsme se naučili pracovat s publikem. Nakonec jsme měli jiný problém, že si tam turisté sedli, most zapáli a strávili tam třeba dvě hodiny, což se nehodilo ani nám ani ostraze mostu. Byl to začátek, dnes už jsme moc rádi za koncertní sály.

Hrajete široký repertoár písní. Jaký je klíč k jejich výběru?

Se starou značkou jsme udělali jedno hudební kolečko vším, co nás zajímalo a pod novou značkou je potřeba udělat krok dalším směrem, takže vznikají autorské věci. Program našich běžných koncertů se skládá z hudby, která může přilákat lidi jako symbol, ale pro nás není až tak úplně důležitá. Koncert je napůl i stand up show a komunikace s divákem prostřednictvím mluveného slova.

Samozřejmě se to snažíme zahrát virtuózně, abychom okouzlili muzikanty, kteří v Ústí jsou, protože tady je hudební tradice obrovská. Ale hlavně se snažíme publikum potěšit a nechat lidi odpočinout.

Zúčastnil jste se někdy Heranovy violoncellové soutěže?

Já osobně ne. Já jsem chodil do Hradce Králové k paní učitelce Zuzaně Benýškové. Tenkrát jsem Heranovu soutěž neznal. Ale kluci Petr Špaček a Ivan Vokáč tuším, že tady druhou cenu jako studenti dostali. Já mám ale letos jako pedagog Konzervatoře v Pardubicích také svoje želízko v ohni, je jím můj talentovaný student Benjamin Svirák.

Jak jste si našel cestu právě k violoncellu a kdy jste na něj začínal hrát?

Já jsem začínal na klavír u mojí maminky. Moje mamka je pianistka v Rychnově nad Kněžnou na ZUŠ. Dnes jsem za klavírní začátky hodně vděčný, ale tehdy jsem měl jednoznačnou touhu změnit nástroj na jakýkoliv jiný, jen když už budu moct od klavíru utéct. Dědeček byl houslista a ředitel ZUŠ v Týništi nad Orlicí a na jeho návrh jsem začal na violoncello. O velkých prázdninách mě navíc každoročně brával na hudební kurzy v Bechyni (od roku 2013 v Litomyšli) a to je dodnes moje zásadní srdcová záležitost.

Máte v rámci vašeho uskupení ještě nějaký hudební sen, kam směřujete?

My už přicházíme do věku, kdy přichází snaha vydržet. Už jsme si hodně snů splnili. Hráli jsme v sále na Okinawě v sále pro 2 000 lidí, natočili společně už pět alb, několik videoklipů. V těch čtyřech lidech nic moc víc dosáhnout nejde. Chtěli bychom teď spíš motivovat lidi, aby objevili cello, aby věděli, že vůbec existuje, aby na něj začali hrát nebo aby u toho vydrželi a věřili, že to má smysl. To je můj osobní cíl i skrze to, že učím v Pardubicích na konzervatoři a v polabinské Zušce, kde těch nadějných cellistů je hodně.

Jaké máte nejbližší plány?

V nejbližších dnech zveřejníme náš nový videoklip s písní LaVerdine a v nadcházející sezóně vzniknou pravděpodobně hned dvě nová CD. Z toho jedno ve spolupráci s Komorní filharmonií Pardubice pod taktovkou Marko Ivanoviče. Máme za sebou, jak tomu říkáme transplantaci, výměnu jednoho člena a značky, bylo to hodně náročné. Rozhodovali jsme se, jestli vůbec pokračovat. Dneska už jsme krásně zabýdleni v nové sestavě, moc nás to těší a baví a doufáme, že to poznalo i ústecké publikum na koncertě.

Interview

Cello republic

We try to bring joy and relaxation to the audience

A unique group of four cellists opened this year's Kocianovo Ústí festival with their concert. They met during their studies and have been performing together on stage for 13 years. Now they play under a new name — *Cello Republic*, made up of Petr Špaček, Matěj Štěpánek, Jan Zemen, and Ivan Vokáč. Their original arrangements of well-known hits, combined with humorous storytelling, attract a wide range of listeners. They have just released a new music video and are also preparing their next CD. Jan Zemen answered our questions.

How did you come together as a group?

We met as students at the Academy of Performing Arts in Prague (HAMU). By coincidence, we all studied under the same professor, Miroslav Petráš. During the summer holidays, we used to play music together on Charles Bridge. At that time, it was actually possible to earn big money for students. And I mean that literally — two tens of thousands in ten-crown coins can get pretty heavy! (laughs)

It also gave us the chance to really connect with people up close. Losing the security of a concert hall behind you is a valuable experience. When people liked a piece, they reacted immediately. And when they didn't — they simply walked away. That's where we learned how to work with an audience. In the end, we had a different kind of problem — tourists would sit down, block the bridge, and stay there for two hours. That wasn't good for us or for the bridge security. It was our beginning, but today, we're very grateful for performing in concert halls.

You play a wide variety of songs. How do you choose them?

With our previous name, we went through a musical journey covering everything that caught our interest. Now, under our new name, it's time to take a step in a new direction — that's why we're working on original pieces. The program of our regular concerts includes pieces that can serve as symbols to attract the audience — although for us, they are not the main focus. Our concerts are also half stand-up show,

we communicate with the audience through spoken word. Of course, we try to play everything with virtuosity to impress the musicians in the audience, especially here in Ústí, where the musical tradition is very strong. But above all, we want to bring joy to the audience and give people a chance to relax.

Have you ever participated in the Heran Cello Competition?

Personally, I haven't. I studied in Hradec Králové under teacher Zuzana Benýšková, and at that time, I wasn't aware of the Heran Competition. However, I believe that Petr Špaček and Ivan Vokáč, the other guys, both took second place as students. This year, as a teacher at the Conservatory in Pardubice, I also have a contender in the competition, my talented student Benjamin Svirák.

How did you find your way to the cello, and when did you start playing it?

I started with the piano, thanks to my mother. She is a pianist and teaches at a music school in Rychnov nad Kněžnou. Today, I'm very grateful for those early piano lessons, but at the time, I was determined to switch to any other instrument, just so I could escape from the piano. My grandfather was a violinist and the director of a music school in Týniště nad Orlicí. At his suggestion, I started playing the cello. Every summer, he would also take me to music courses in Bechyně (and since 2013 in Litomyšl), and that remains a deeply important part of my life to this day.

Do you have any musical dreams within your group, or a direction you're heading in?

We're reaching an age now where the main goal is to keep going. We've already fulfilled many of our dreams. We've performed in a 2,000-seat hall in Okinawa, recorded five albums together, and made several music videos. There's not much more we can achieve as a group of four. At this point, we'd rather focus on motivating people to discover the cello — to make them aware that it even exists, to inspire them to start playing or to keep playing and believe that it's worth it. That's my personal goal as well, through my teaching at the Conservatory in Pardubice and at the music school in Polabí, where there are many promising young cellists.

What are your upcoming plans?

Over the next few days, we will release our new music video for the song LaVerdine. In the upcoming season, we'll likely release two new albums. One of them will be in collaboration with the Chamber Philharmonic of Pardubice, conducted by Marko Ivanovič. We've gone through something that we call a "transplantation" — a change of one band member and our brand, which was very challenging. We even debated whether to continue at all. But now, we're happily settled in with the new lineup, and we're really enjoying it. We hope the audience in Ústí felt the same at our concert.

30. Heranka objektivem našich fotografiů

English version

Rozhovor

Helena Matyášová

Stále na nás pomyslně “dohlíží” Bohuš Heran

„Je to svátek všech violoncellistů,“ říká o soutěži hudebnice a pedagožka Helena Matyášová, která se Bohuši Heranovi věnovala nejen jako interpretka, ale i badatelka. Právě tento výjimečný violoncellista a pedagog, jehož jméno nese soutěž, se stal středobodem její diplomové práce i následné publikace. Vztah k Heranovi ale není jen akademický – pojí ji s ním i regionální kořeny, lidské sympatie a hluboký respekt k jeho odkazu.

Napsala jste o Heranovi diplomovou práci a z toho vzešla publikace, proč vás jeho osoba zaujala?

Pocházím z východních Čech, z Police nad Metují, kde se narodil světoznámý violoncellista, profesor pražské konzervatoře, zakladatel Českého kvarteta, Hanuš Wihan, pro kterého napsal Antonín Dvořák svůj slavný violoncellový koncert h moll. Wihan byl učitelem Bohuše Herana, rodáka z Ústí nad Orlicí. Dvanáctiletý Heran k Wihanovi dojížděl do Brandýsa nad Orlicí, v posledním roce jeho života, jako jeho poslední soukromý žák. Protože jsem sama z Police nad Metují, nejprve jsem se ve své práci věnovala právě Hanušovi Wihanovi. Následně bylo přirozené navázat na tuto tematiku dalším výzkumem a napsat diplomovou práci o Bohuši Heranovi, ze které vzešla publikace, kterou v roce 2011 vydalo Městské muzeum v Ústí nad Orlicí.

“Bohuš Heran byl ve skutečnosti otevřený, srdečný a lidský.”

Co vás na životě Bohuše Herana překvapilo?

Byl to velmi veselý a přátelský člověk, měl rád lidi a ke svým studentům se choval s velkým respektem a laskavostí. Byl

váženým pedagogem, rektorem JAMU v Brně, vedl kurzy mimo jiné až v daleké Číně a dokázal si získat studenty svým lidským přístupem a nadšením pro hudbu. Zajímavé pro mě bylo i to, že kromě svých profesionálních interpretačních i pedagogických závazků po celém světě pravidelně jezdil na chalupu do stejného kraje, odkud pocházím. Tu chalupu jsem znala, a díky tomu jsem se také dostala k jeho osobní korespondenci. Z těch dopisů na mě silně zapůsobilo, jaký byl Bohuš Heran ve skutečnosti otevřený, srdečný a lidský i k obyčejným venkovským lidem, se kterými si i rád a s chutí zamuzicíroval.

Chtěla byste se s ním osobně setkat?

Rozhodně ano. Myslím, že by to bylo velmi příjemné setkání – byl to člověk, se kterým by se dalo hezky a zajímavě povídat jak o hudbě, tak i o mimohudebních věcech. Třeba se také rád dobře najedl a napil. ;-) Ráda bych se ho však zeptala na jeho vztah právě k Hanušovi Wihanovi, jehož odkaz předával dalším generacím violoncellistů...

Byl pro vás inspirací, když jste se učila a později vyučovala violoncello?

Ano, a je inspirací dodnes. Při své vlastní výuce často čerpám z jeho notových publikací – zanechal po sobě cenný odkaz pro všechny violoncellisty. Vytvořil množství krásné instruktivní literatury, včetně úprav známých barokních a klasicistních skladeb, které dodnes využíváme. I na této soutěži jsou některé jeho skladby zařazeny jako povinné.

Z čeho jste čerpala při psaní publikace?

Čerpala jsem nejprve z dostupné literatury, ale také z bohatých materiálů místního muzea, knihovny a archivu v Ústí nad Orlicí. Zaměstnanci těchto institucí mi byli velmi nápomocní při hledání podkladů – od dobových fotografií a článků, přes plakáty ke koncertům, až po osobní pozůstalost a korespondenci Bohuše Herana.

Co pro vás znamená Heranova violoncellová soutěž?

Heranova soutěž je velmi prestižní a má vysokou interpretační úroveň. Je pro mě svátkem všech violoncellistů. Sjíždějí se sem mladí talentovaní hudebníci z celého světa spolu se svými pedagogy a profesory. I já zde pravidelně potkávám své bývalé učitele a kolegy ze studií, takže je to vždy nejen mimořádná hudební událost, ale i milé a inspirativní setkání pro nás všechny. Předáváme si cenné zkušenosti jak interpretační, tak pedagogické. Zachovává se tak cenná violoncellová tradice a stále na nás pomyslně “dohlíží” Bohuš Heran...

Během rekonstrukce parku u Roškotova divadla se hráči nebáli připrav ani v kulisách mýcháčky a jiného stavebního nářadí.

Proti proudu času

V roce 1968 se vynikající český violoncellista a spoluzakladatel Kocianovy houslové soutěže Bohuš Heran rozhodl založit obdobnou soutěž i pro violoncellisty. Jeho myšlenka se naplnila, ale pouhé čtyři dny před zahájením prvního ročníku náhle zemřel. Soutěž však pokračuje a i dnes nese jeho jméno.

Historicky první ročník Heranovy violoncellové soutěže proběhl v roce 1968. Přáním Herana bylo, aby porotě předsedal Saša Večtomov, což se také uskutečnilo. V následujících letech se soutěž konala každé tři roky, v různých sálech a za proměnlivých podmínek.

Od roku 1980 se tradice konání změnila na dvouletou a na delší dobu se přesunula do Roškotova divadla. Změnily se také věkové kategorie – soutěž byla rozdělena do tří skupin. Postupně rostla úroveň účastníků a dvanáctiletí účastníci hráli skladby určené konzervatoristům. V roce 1992 bylo přihlášených rekordně 51 mladých violoncellistů. Soutěž se tak postupně stala událostí s mezinárodními hosty.

V roce 2003 se soutěž přestěhovala do nové budovy ZUŠ, kde našla moderní zázemí a lepší podmínky. Předsedou poroty se stal violoncellista Miroslav Petráš, který tuto roli zastupuje i letos. Právě tento ročník přinesl také mimořádný moment – vůbec nejmladším laureátem soutěže se stal Damjam Saramandić.

V roce 2005 se kategorie sjednotily do čtyř věkových skupin. O dva roky později, v roce 2007, se soutěž pro nízký počet přihlášek vůbec neuskutečnila.

V roce 2009 přišel jubilejní 20. ročník, který proběhl v tradičním dubnovém termínu. Byl zároveň poslední, na němž zasedl v porotě prof. Ivan Měrka, výrazný porotce, který byl s Heranovou soutěží spojený celých 41 let.

Rok 2021 přinesl další výzvu – kvůli pandemii covid-19 se celý ročník uskutečnil formou online videí. Od roku 2022 se ale soutěž stala každoroční záležitostí, a my jsme rádi, že letos slaví svoje 30. kulatiny a přejeme hodně dalších a úspěšných ročníků!

Očima dětské poroty

Heranova violoncellová soutěž v Ústí nad Orlicí pro mě už dávno není jen jednou z mnoha hudebních událostí. Stala se součástí mého roku. Sama jsem sice nikdy nesoutěžila, ale několik let mám tu možnost být součástí dětské poroty. Letos poprvé jsem přijala roli předsedkyně ve 4. kategorii. Velmi mě potěšila celková úroveň soutěžících. Bylo znát, že jsou nejen technicky zdatní, ale že dokážou hudbu prožít a předat publiku.

Díky tomu, že sama hraji na violoncello, cítím k soutěži silné pouto, nejen jako porotce, ale i jako někdo, kdo si umí představit, co všechno za každým výkonem stojí. Každý soutěžící má u mě respekt, ať už se mu vystoupení povede, nebo se objeví nervozita. Obdivuji jejich odvahu a nasazení.

Za poslední roky jsem si vytvořila vlastní systém hodnocení. Sleduji práci pravé ruky, čistotu tónu, dynamiku, ale také celkový projev, jestli se usmívá, a jak si hudebně „rozumí“ s klavírem. Právě tyto detaily často rozhodují, jestli mě výkon skutečně zasáhne.

Samotná práce dětské poroty mě moc baví, každoročně díky ní potkám nové lidi, objevím neznámé skladby i talentované interprety, kteří mě inspirují. Bonusem navíc je oběd s panem starostou, který nás každoročně zve do Hernychovy vily napizzu.

Marie Kaucová

Překlad
Translate

Petra Przywarová

Foto
Photos

Tereza Ilgner
Lukáš Prokeš
Karolína Králová

Redakce
Redaction

Zuzana Pecháčková
Alena Kalousová
Marie Kaucová
Tereza Vondráčková

Sazba
Type

Ondřej Štantejský

Tisk
Printed by

Grantis

Náklad 150 ks
Quantity 150 pcs

Podporují
Support

KLUBCENTRUM
V ÚSTÍ NAD ORLICÍ

pirelli

KAV
KINSKÝ ART MEDIA

MINISTERSTVO
KULTURY

Pardubice
Český rozhlas

Hradec Králové
Český rozhlas

RIETER

Pardubický kraj

UO

ČIK TV
MAJME K VAM NEZBLÍŽE

A.B.V.

WARCHAL

ADVANTECH

LUCEX
ÚSTÍ NAD ORLICÍ

MOLDEX

ČESKÁ NADACE
2000

CHN.CZ
ČESKÝ HUSARSKÝ NÁROD

ČEPS

VMK AUTOMATION

GASTRO
komplex

smetanova
litomyšl

našenoty.cz

KURZY
LITOMYŠL

MT

BROUČEK & HANČEK s.r.o.
POSILUJEME VÁS K VÝHODNÉMU ŽIVOTU

ZDRAVOTNÍ ÚSTAV
ÚSTÍ NAD ORLICÍ

LDM

Bärenreiter